

Tento názor však jest mylný. Citované nařízení bylo ovšem vydáno za tím účelem, aby bylo čeleno nedostatku bytů, ale stalo se tak v době, kdy neexistovala ještě obmezení, založená předpisy o zabírání bytův obcemi a připouštějící i zabránění jednotlivých místností obytných. Nemohlo tudíž ležeti v intencích cit. nařízení, aby byla majiteli bytu odňata dispozice co do jednotlivých částí bytu jím skutečně obývaného, jmenovitě v tom směru, aby jich nemohl použítí — jako v daném případě — v nezměněném stavu stavebním též k výkonu svého povolání, tedy i jinak než k účelům obytným. Nařízení to směřovalo spíše, jak plyne zřejmě z jeho ustanovení (§ 2, odst. 1 a § 5), k tomu, aby celé jednotky bytové přestavbou nebyly přeměňovány na místnosti jiného druhu. To se však v daném případě nestalo, umístění kanceláře stěžovatelovy v jeho bytě stavebních změn nevyžadovalo a není tudíž výrok naříkaného rozhodnutí v zákoně odůvodněn.

Bylo je proto dle § 7 zákona o správním soudě zrušiti, aniž třeba se zabýváti důvodností poslední námitky stěžovatelovy, že nebyla dodržena zákonná lhůta vyklízení.

Č. 626.

Vyživovací příspěvek: I. * Družina válečných poškozců není odborovou organizací ve smyslu ustanovení § 6, odst. 2 zák. ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. — II. * Úřad není povinen, aby podání, učiněné jménem strany osobou třetí, plnou mocí nevykázanou, jež není po zákonu oprávněna ji zastupovati, vrátil k doplnění plnou mocí, nýbrž může je odmítnouti pro nedostatek legitimace.

(Nález ze dne 17. prosince 1920 č. 12.529.)

V ě c: Marie Holá v Kalištích proti zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Stěžovatelce byl následkem nastoupení vojenské služby jejím mužem dne 30. září 1914 pro ni a jejích 5 dětí přiznán vyživovací příspěvek od 3. září 1914, avšak usnesením okresní vyživovací komise z 22. prosince 1919 zastaven dnem 15. prosince 1919, poněvadž výživa všech při pracovní schopnosti stěžovatelky a dcery Marie není ohrožena.

Proti tomuto usnesení vzneseno odvolání za Marii Holou, nynější stěžovatelku, Václavem H. jako předsedou válečných poškozců, vdov a sirotek v obci, bydlišti stěžovatelky, Antonínem P. jako dozorčím orgánem a Josefem S., obecním starostou.

Odvolání toto zamítla zemská vyživovací komise naříkaným rozhodnutím jako zákonem nepřipustné, ježto místní družina válečných poškozců nepředložila řádnou plnou moc, která by ji zmocnila k podání odvolání za stranu.

Stížnost namítá, že zamítnutí odvolání jest v odporu s ustanovením § 6, odst. 2 zákona ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n., dle něhož nárok na vyživovací příspěvek mohou vznést, tedy i zajisté odvoláním uplat-

ňovati za příbuzné povolaných osob obce, veřejné pomocné úřadovny a odborné orgnisace, tudíž i řádně ustanovené družiny válečných poškozenců příslušné obce. Však i kdyby tomu tak nebylo — uvádí dále stížnost — mělo odvolání býti vráceno k připojení plné moci písemně.

Tento názor stížnosti však není správný.

Sporná jest v tomto případě otázka, zda úřad jest povinen podání týkající se práv určité osoby (strany) podané osobou třetí jejím jménem vzíti v jednání i když třetí osoba plnou mocí strany se nevykázala.

Dle všeobecných zásad administrativního řízení jedná úřad ve věcech strany pouze se stranami, po případě v zastoupení jejich s legálními zástupci nebo zástupci vykázanými plnou mocí a také řízení administrativní nezná předpisu, dle něhož by úřad ve věcech strany byl povinen vrátiti podání k doplnění plnou mocí pro osobu třetí, vystupující za stranu jako její plnomocník. Dokladem této všeobecné zásady ovládající řízení administrativní jest sám předpis § 6 zákona ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n., který přesně určuje, kdo a za jakých podmínek dalších může nárok na přiznání vyživovacího příspěvku za osoby oprávněné vznésti, a přiznává právo to jednak povolanému samému a zákonným zástupcům oprávněných příslušníků jeho, jednak obcím, v nichž tito mají řádné bydliště, a konečně veřejným pomocným úřadovnám a odborovým organisacím, jichž členem povolaný byl.

Jest zřejmo, že místní družina válečných poškozenců, vdov a sirotků není zákonným zástupcem stěžovatelky a jejích dětí. Avšak ona není ani veřejnou pomocnou úřadovnou, jsouc dobrovolným sdružením, ani nenáleží do skupiny odborových organisací, o kterých mluví § 6 cit. zák., ježto pod organisací odborovou rozumí zákon sdružení osob povolaných k vojenské službě podle povolání stejného aneb aspoň příbuzného a nikoliv sdružení osob podle určitých hospodářských zájmů bez ohledu na jejich povolání, jako tomu jest u družiny shora uvedené. Z tohoto důvodu bylo věcí stěžovatelky, aby — chtěla-li nárok svůj na další vyplácení vyživovacího příspěvku hájiti před úřady prostřednictvím zmíněné družiny — udělila jí za tímto účelem plnou moc.

Jestliže však družina jednající jménem stěžovatelky plnou mocí se nevykázala, jednal žalovaný úřad po právu, když nepustil se do jednání ve věci samé, nýbrž odvolání zamítnul jako nepřípustné. Namítá-li stížnost, že mělo býti odvolání vráceno k připojení plné moci, jest připomenouti, že není zákonného předpisu, jenž by úřad k tomu zavazoval.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou a neměl nejvyšší správní soud příčiny zabývati se námitkami čelícími proti zastavení další výplaty vyživovacích příspěvků.

Č. 627.

Silniční paušál konservační (Čechy): Škodou po rozumu § 3 zák. z 2. dubna 1867 č. 32 z. z. čes. dlužno rozuměti nikoli poškození tělesa silničního, jaké má na mysli řád policie silniční (§ 1 zák. z 15. června 1866 č. 47 z. z. čes.), nýbrž ono zhoršení kvality silnice jako pro-